

Merhametimizle Zulüm Ediyoruz!

Okula gelen çocuk artık annesinin güvenli kollarından çıkıp sorumluluk almaya hazırdır. Sınıftan içeri girdiği andan itibaren verilen görevleri birey olarak yerine getirmesi istenir. Anne babalar olarak biz de onların görevlerini yerine getirirken sadece yol gösterici olmalıyız. Onların yerine geçip alması gereken sorumlulukları almamalıyız.

Nasıl ki kolu kırılan bir çocuğun yerine anne baba olarak kendi kolumuzu alçıya aldırıp, eğitim alan çocuk da verilen ödevi/dersi okul ortamında kendisi öğrenir. Sonrasında velinin yapacağı şey ise çocuğunu doğru şekilde yönlendirip, sorumlulukları için onu cesaretlendirerek olması gerek birey olmasına müsaade etmektir.

Okulda;

- Çocuğun yerine düşünemem,
- Yemeğini yediremem,
- Düştüğünde onu tutamam,
- Verilen ödevi onun yerine yapamam,
- Almadığı ödev için akşam diğer arkadaşlarını ve öğretmenini rahatsız edemem!

Sorunlarıyla ve yerine getirmediği sorumluluklarıyla çocuğun kendi yüzleşmeli ve bedeli varsa bunu kendi ödemelidir.

Sorumluluklar evde de aynı şekilde devam etmelidir. Çocuk okul çantasını kendi hazırlamalı, odasını toplamalı, zamanında uyumayı kendine alışkanlık haline getirmeli, kendisine acıktığı zaman basit bir sandviç hazırlayabilmelidir.

Sorumluluk alan çocuk ileriye yönelik çok başarılı olur. Belki bunu hemen göremezsiniz, ama nasıl ki yemek yiyen bir çocuğun gün içindeki büyümesini gözlemleyemiyorsak sorumluluk almasının da etkilerini anında tespit edemeyiz. Eğitim ileriye dönük bir yatırımdır. Meyvesini sonradan alırız. Anne baba olarak çocuğumuza bırakabileceğimiz en büyük miras "**sorumluluk alabilme duygusu**"dur.